

„Men Gud, Sidenius — De har jo været syg!“

„Aa, det var ingenting. Bare lidt Svimmelhed. Jeg bar mig dumt ad. Som det viser sig, havde jeg jo ikke behøvet at skynde mig saa stærkt.“

Nu kom ogsaa de andre af Vognen, stadig lige tavse. Philip Salomon sagde blot til Staldkarlen, idet han med sammenbidt Mine tilkastede ham Tømmerne:

„Lad Kristian løbe efter Louise. Vi mødte hende henne paa Vejen. Sig hende, at Doktoren ikke behøver at ulejliges sig herhen.“

I de følgende Minuter var det hele Selskab samlet i den halvmørke Forstue, hvor Ungdommen højrøstet drøftede Begivenheden med den overstadige Livlighed, der gerne afløser en overstaaet Forskrækkelse. Ivan førte an. Han var pludselig bleven ellevild af Begejstring for Pers Bedrift og maatte Gang efter Gang høre Beretningen om, hvorledes Nanny og Dyhring, der var kommen gaaende ovre fra Skoven, havde truffet ham paa Trappen ude af Stand til at tale, og hvorledes han et Øjeblik efter var besvimet inde i Dagligstuen.

Henne under Knagerækken stod Eybert og hjalp Jakobe af med Overtøjet. Hans Øjne hvilede mistænksomt paa hende, mens han med en tøvende Bevægelse tog Skindslaget fra hendes endnu dirrende Skuldre.

„Jeg tror, jeg er kommen til at fryse paa Turen,“ sagde hun for at forklare denne ubetvingelige, nervøse Skælven. Straks efter gik hun op ad Trappen for at komme til sit Værelse.

Skønt Per lo og talte højt, som om han slet ikke tænkte paa hende, havde han ikke et Øjeblik sluppet hende af syne. I sin dødelige Ophidselse havde han gjort sig selv det Løfte, at han endnu denne Aften vilde tale med hende, om han saa skulde bryde ind til hende fra Altanen udenfor hendes Kammer. Og da han nu fik Øje paa Eyberts Buket, som hun havde lagt fra sig i Vindueskarmen og glemt at tage med, greb han denne for straks at faa en Anledning til at nærme sig.

„Frøken Jakobe! Deres Blomster!“ raabte han efter hende. Og i to-tre Spring var han oppe ad Trappen med Buketten.